

28 november 2021
1ste Zondag van de Advent
(1ste zondag door het jaar C)

“Er zullen tekenen zijn aan de zon, de maan en de sterren (...) De hemelse heerscharen zullen in verwarring geraken”.

Geef toe dat er reden is om bezorgd —en ongemakkelijk— te zijn bij deze apocalyptische teksten, die typisch zijn voor deze tijd van het liturgisch jaar! Ook al is deze stijl nogal duister, toch is het mogelijk een positieve en hoopvolle toets te geven aan deze teksten...

Deze teksten kunnen in feite worden geïnterpreteerd door eraan te herinneren dat de zon, de maan en de sterren —in een bepaalde Bijbelse symboliek— allemaal afgoden zijn, waarvoor wij buigen... Het donker worden van de maan, het vallen van de sterren zou dus de schemering zijn... van onze afgoden, van onze geïdealiseerde projecten, van onze ideologieën!

Zijn er geen principes die wij als onveranderlijk beschouwen en die stralen als sterren, en die ons toch op de kaart van het leven niet vooruithelpen?

Er zijn ideeën die briljant zijn,
maar weinig duidelijkheid bieden in ons leven?
Soms moet er iets in ons veranderen,
als een bepaalde horizon donkerder wordt,
dan is het aan ons om een nieuw pad te gaan,
een nieuw en onverwacht pad...
Hier is de belofte van Advent!

“Als de goden dood zijn, blijft er niets anders over dan afgoden” schreef Nietzsche. Het evangelie van vandaag herinnert ons daar op een positieve manier aan! Als onze afgoden dood zijn, dan kan God komen! De verwijdering van onze afgoden brengt de helderheid van God. Wat zijn onze afgoden? Macht? Geld? Erkenning? Wanneer onze afgoden vallen —wanneer de sterren van bepaalde ideologieën verbleken— kan

er iets nieuws in ons groeien! Het gevaar van alle tijden is juist om afgoden met afgoden te verdrijven, om ideologieën met ideologieën te verdrijven...

In dit evangelie spreekt Jezus wel over zijn komst, maar hij laat die voorafgaan door een teloorgang... Alsof er een gezonde deconstructie, een vruchtbare neergang in alle leven zou zijn. Als we deze interpretatie volgen, roept deze passage niet het einde van de wereld op, maar het einde van *een* wereld, de onze misschien, wanneer die niet op het evangelie is gebouwd.

Laten we vandaag —ook al zijn we misschien vastgelopen in ontgoocheling of angst voor de toekomst— durven geloven dat zo'n vernieuwing mogelijk is, in onze wereld, in ons leven, te beginnen met onze eigen wereld van relaties, onze parochie hier. Laten wij hier in Sint Paulus beginnen !
Zijn er geen daden, woorden, wrokgevoelens, manieren van functioneren die moeten sterven... zodat ons leven in Sint Paulus herboren kan worden?

De vraag die ons vandaag wordt gesteld is even eenvoudig als complex.
Wat idealiseren we nog te veel?
Wat verafgoden we zonder het te beseffen?
Wat zijn de afgoden die ons niet vooruit helpen?
Wat schijnt er in onze ogen, en wiens invloed kan schadelijk zijn?

Als er dingen zijn die moeten verminderen, moeten vervagen —zoals woede of wrok— zijn er ook al die dingen die moeten groeien. Hoewel wij de komst van deze nieuwe wereld niet in de hand hebben, kunnen wij er wel tekenen van zien. De eerste lezing vertelt ons er terecht over. *“Er komt een tijd, dat Ik de belofte vervul!”* En dit wordt gemeten door gerechtigheid! Dit is de nieuwe wereld die wij moeten opbouwen.

Het Evangelie zal altijd in ons leven komen met deze subversieve belofte van een ongelukkige teloorgang en een onverwacht herstel. Het is aan ons om dit licht van God om ons heen te verspreiden: deze helderheid

van boven die ons voortdurend uitnodigt om een nieuwe wereld op te bouwen, waar de belofte van geluk werkelijk kan worden vervuld. Amen.